

Més enllà de la Reflexió

Quan la fe es fa
paraula i
la paraula, acció

EL PAPA HA VINGUT, EL PAPA SE N'HA ANAT

Era d'esperar, promesa de negoci clara, per uns, entusiasme per altres, motius de blasmes, potser, per a més. La societat és plural, el pensament no és únic i, tants caps tants barrets,

L'Hereu ho tenia clar, dos milions de despeses, 20 milions d'entrades, faves contades,. Espero que els comptes hagin sortit així de rodons. Sembla, però, que per als balconers, no tant..

Barcelona té una **basílica menor** entre el seu patrimoni- L'Església de Barcelona, possiblement pa per avui i fam per demà quan, amb el temps, vinguin les despeses de manteniment.

L'entusiasme s'ha evaporat, el foc d'encenalls apagat, queda sota la cendra caliu de fe activa, esperançada, amb capacitat de refer-se entre el jovent d'avui i de demà?

És realment el faust, els viatges, els papa mòbils, lo que convé avui la religió i a la fe? Els focs d'encenalls prodigats des del papa Joan Pau II, font de retorns abundosos i de vocacions juvenils?

No recorda tot això l'esclat de la flama d'una espelma a punt d'apagar-se? Queda clar que la Jerarquia està en crisi, que molts cristians viuen una fe rutinària i francament apagada.

Però són aquestes manifestacions realment promesa d'una renovació conforma als "Signes dels Temps" de Joan XXIII?

És, només, el que jo penso, i puc estar errat, però és també com ho hem viscut en aquesta parròquia, que creu, que malda, per l'Església possible que ja existeix, ací i allà, com al temps del apòstols.

Però no és criticant, no és protestant només, que es basteix la Nova Església, l'Església dels pobres, l'Església de l'Esperit, l'Església fetes de deixebles seguidors de Jesús de Natzaret.

Ara cal retornar a la lluita, callada, sorda, esperançada ja existent en moltes parròquies on rectors i fidels, estant ja formant la Nova església, amb dificultats, amb mancances, però amb esperançada

És evident que primer un mateix s'ha de convertir, retornar plenament a l'evangeli, segons les seves possibilitats, però amb el coratge dels primers conversos.

Però si no té una comunitat de fe que l'arropi, una comunitat que l'acompanyi, poca cosa pot fer. Però tampoc si la comunitat es reclou en ella mateixa, no farà gaire més.

En la societat actual és difícil el boca a boca del "mireu com s'estimen" tan efectiu en els principis. La gent, avui, només mira per a ella, pel que li interessa i passa dels altres.

Les comunitats parroquials s'han de comunicar els seus encerts, els seus errors i les seves mancances, els grups actius de cadascuna s'han de fer conèixer als altres.

L'Església que somiem , ja existeix, però disseminada, parròquies d'un mateix bisbat. se saben les unes de les altres en el mateix camí, però no busquen fer-lo juntes.

No serà que molts rectors són els primers a no tenir esperança? No serà que són ells els qui no han superat la por a la novetat? Com volen renovar l'Església mantenint el Déu del Sinai encobert amb el nom de Pare?

Francesc Gimbernat